

[Undervisningsministeren.]

saa gælder Loven videre, og saa vil det være forstaaeligt, at den Regering, der sad i 1914 — 1914 —, ikke just fandt Tidspunktet med den Prisrevolution og de Forhold, vi var inde i, skikket til at foretage en Revision.

Povlsen: Det ærede Medlem Hr. Pinholt citerede et Brev, han havde faaet — jeg forstod, det var fra en Forstander for en Realskole i Provinsen. (*Pinholt:* Det var fra Formanden for den private Realskoles Bestyrelseforening). Den paagældende havde udtalt, at det var Skolernes Eksistens om at gøre. Jeg vil gerne spørge: Hvad har den paagældende Formand skrevet til det ærede Medlem Hr. Pinholt, da han var med til at gennemføre nøjagtig den samme Bestemmelse i Fjor? Det forbavser mig, at han ikke har meldt sig da og udtalt det samme til det ærede Medlem Hr. Pinholt den Gang.

I øvrigt skal jeg med Hensyn til Stillingen til de private Skoler sige, at det afgørende i denne Henseende er, hvad den højtærede Skoleminister siger, og hvad han mener, og den højtærede Skoleminister har jo faaet den Attest fra det ærede Medlem Hr. Pinholt, at han ser overordentlig venligt paa de frie Skoler, paa de private Skoler, og han har i Aften udtalt sin fulde Tilslutning til mine Udtalelser i saa Henseende. Det henholder jeg mig til, det er det afgørende for mig.

Pinholt: Jeg skal fortælle det ærede Medlem Hr. Povlsen, hvad den paagældende Mand sagde til mig i Fjor, da Regeringen foreslog Nedsættelse med 10 pCt.: at det kunde de ikke tage imod. Saa slap de med 5 pCt., og vi sagde, at det kun skulde være for det ene Aar, hvis ikke Regeringen foretog en tilsvarende Nedsættelse for Folkeskolen og Statsskolen. Men det ærede Medlem og hans Parti, som nok vil gaa for at være Friskolefolk, men her følger Regeringen paa et Omraade, der er meget farligt for den frie Skole, skulde hellere, synes jeg, tage sig sammen, stemme sammen med os og gøre, hvad ret er.

Til den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at naar der er en Revisionsbestemmelse i Loven, og Ministeriet Aar efter Aar ikke gør ringeste Forsøg paa at gennemføre en Revision, heller ikke i 1919, tror jeg nok, jeg har Lov til at sige, at den har sit fulde Medansvar for, at det er gaaet, som det er gaaet med Forstrækningerne.

Fibiger: Vi er nogle Medlemmer i det konservative Folkeparti, de ærede Medlemmer Hr. Vesterager, Hr. Carlsen-Skiødt, Viggo Hansen og jeg selv, der ikke kan følge de 3 konservative Medlemmer af Finansudvalget, som er med til at opretholde de 750 000 Kr. til det kongelige Teater, og vi kan heller ikke følge de ærede Medlemmer af Venstre, der vil give 250 000 Kr. til Opretholdelse af det kongelige Teater som Statsinstitution. Det afgørende for os er ikke Beløbets Størrelse, men dette, at Staten overhovedet skal give Bidrag til Teatret. Vi ønsker derfor, inden vi gaar til Afstemning, at motivere, hvorfor vi ikke kan stemme for noget af de Ændringsforslag, der er stillet.

Hvis der fra offentlige Kasser skal gives Tilskud til det kongelige Teater, maa det efter vor Mening være Hovedstadskommunerne, der skal yde Støtten, idet vi ikke, saaledes som den højtærede Undervisningsminister før gav Udtryk for, mener, det er en Landssag. For øvrigt vil jeg sige i Anledning af, at man vil tillægge os, der ikke ønsker, at Staten skal give Tilskud til det kongelige Teater, det Motiv, at vi tager Hensyn til naive Vælgere, at den Slags Ting maa jeg paa det bestemteste tilbagevise. Jeg synes ikke, vi skal tillægge hinanden saadanne Motiver, enhver maa have sin Opfattelse af Tingene og derefter tage sin Stilling.

Da Venstre for nogle Aar siden ønskede, at Staten skulde drive to Scener i Stedet for een, mente man at kunne undgaa at give noget videre Tilskud. Jeg advarede herimod, idet det var min Opfattelse, at Underskuddet derved vilde blive dobbelt saa stort. Det kongelige Teater har altid været et Danaidernes Kar, og fordi man gør et saadant Kar dobbelt saa stort, bliver det ikke lettere at fylde det. Det har jo ogsaa vist sig, at det er gaaet, som det blev spaaet den Gang. Der blev den Gang udtalt fra Venstres Side, at det var det sidste Forsøg, man gjorde, og hvis det ikke lykkedes, ønskede man ikke, at Staten længere skulde drive det kongelige Teater. Det forbavser mig derfor, at man nu stiller Forslag om at stille 250 000 Kr. til Raadighed i Stedet for at tage Konsekvensen af sit Standpunkt og opgive det kongelige Teater, for hvad enten man giver 250 000 Kr. eller 500 000 Kr. eller 750 000 Kr., er i denne Forbindelse ret ligegyldigt.

Det er imidlertid klart, at der er et Flertal for at drive det kongelige Teater videre paa Statens Regning, og det tror jeg,